

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 17C/250/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233564
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Majeriková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5112233564.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Annou Majerikovou v právnej veci navrhovateľa: Pohotovosť, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnej otázky Súdny dvorom Európskej únie, položenej v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C 6/2010 z a m i e t a .

II. Súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu z a m i e t a .

III. Odporcovi súd náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručený súdu dňa 27.9.2012 domáhal voči odporcovi náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 275 eur, ktorá vznikla ako následok nesprávneho úradného postupu exekučného súdu Okresného súdu Žilina tým, že rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby. Nesprávny úradný postup spočíva v tom, že exekučný súd vo veci EX 15886/2010 (18Er 5337/2010) vedenej pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 500500020 dlžníkom (povinným) T. N. nar. X.XX.XXXX nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote do 15 dní od doručenia žiadosti, tak ako to ukladá súdu ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku, pričom podľa navrhovateľa v predmetnom prípade napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (zbytočné prieťahy v konaní). Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 10.2.2011 a to rozhodnutím o poverení, k rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 5 mesiacov). Z dôvodu nesprávneho postupu navrhovateľovi vznikla majetková škoda výške 125 eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu (na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje a kontrolu stavu konania sumu 15 eur). Zároveň si navrhovateľ uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania,

porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom a jej vyčíslenie predstavuje sumu 275eur (aliquotný pomer 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu) a v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 166 dní.

Odporca vo svojom vyjadrení zo dňa 4.9.2013 žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť, nárok navrhovateľa považoval za právne neopodstatnený z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok. Vo všeobecnosti namietal, že ide o predčasne uplatnený nárok, keď žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručovaná 23.4.2012 a už dňa 27.9.2012 boli podané žaloby na súd; navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal a preto žiaden z uplatnených nárokov navrhovateľa uspokojený nebol. K uplatnenému nároku na náhradu škody vo všeobecnosti uviedol, že k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ doposiaľ dôkazy pre posúdenie tejto otázky nepredložil. Poukázal na ustanovenie exekučného poriadku § 44 ods. 2 s účinnosťou pred a po 1.6.2011 v spojení s ustanovením § 41 ods. 2 písm. d), z ktorých ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone; ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011 nárok navrhovateľa je v tejto časti neopodstatnený. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní (judikatúra Ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) a zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Za nesprávny úradný postup však nemožno považovať samotné rozhodnutie, ktorým exekučný súd návrh na vydanie poverenia zamietol a skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalé povahy rozhodcovskej doložky; uvedené rozhodnutia za nezákonné možno považovať len vtedy, ak nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu a táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných navrhovateľov splnená. Odporca zároveň v súvislosti s uplatnenou náhradou škody navrhovateľom „nesprávnym úradným postupom“ vo všeobecnosti vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Pokiaľ ide o samotnej uplatnenej náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného, navrhovateľ v konaní na preukázanie vzniku škody má produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke a pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ani táto zo strany navrhovateľa nie je preukázaná.

V priebehu konania na výzvu súdu navrhovateľovi na predloženie písomného podania (návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom, originál návrhu založil odporca do svojho príslušného spisu a odporca potvrdil vo svojom vyjadrení doručenia žiadosti v rozmedzí od 23.4.2012 do 25.9.2012 a predložil súdu dňa 12.6.2013 zoznam žiadostí, v ktorých si žiadateľ odvodzuje nárok na náhradu škody od pochybenia Okresného súdu Žilina a v danom prípade je vedený pod č. 5326. Tým mal súd splnenú podmienku právomoci vo veci konať a rozhodnúť. Navrhovateľ si za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. (do 31.12.2012) uplatnil nárok na predbežné prerokovanie podľa § 4 ods. 1 písm. a) kedy oprávneným za štát konať je Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní.

Na nariadené pojednávanie dňa 13.4.2015 sa účastníci konania nedostavili, doručenie predvolania mali riadne vykázané (navrhovateľ dňa 24.2.2015, odporca dňa 23.2.2015); odporca ospravedlnil svoju neúčast' a súhlasil, aby súd vec prejednal v jeho neprítomnosti. Navrhovateľ e-mailovým podaním dňa 9.4.2015 žiadal zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky zákonného sudcu a tiež podal návrh na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnej otázky Súdny dvorom Európskej únie, položenej v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. Zn. 7C 6/2010. Súdom považuje za potrebné uviesť: právny

zástupca navrhovateľa dňa 27.11.2013 prevzal uznesenie Krajského súdu v Žiline 5NcC 100/2013-19 zo dňa 19.232013, ktorým sudkyňa Okresného súdu Žilina Mgr. Mária Kašíková bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci a ostatní sudcovia Okresného súdu neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní rozhodovali vylúčení sudcovia, dovolaním napadnuté rozhodnutie zasahuje do jeho práva na neustranný súd a zákonného sudcu. Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením 8Cdo 72/2014-53 zo dňa 14.1.2015 dovolacie konanie zastavil, rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 29.1.2015. S poukazom na uvedené, súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod na odročenie pojednávania, otázka zákonného sudcu je vyriešená zákonným spôsobom tak, ako je uvedené vo vyššie citovanom uznesení nadriadeného súdu, ktorý o nevyhlúčení zákonného sudcu rozhodoval.

Súd považuje za potrebné tiež uviesť, že prerušenie občianskeho súdneho konania je svojou povahou výnimočným rozhodnutím súdu, o ktorom súd rozhodne za splnenia zákonom predpokladaných podmienok aj bez návrhu účastníka, ak má za to, že na takýto postup existujú konkrétne dôvody, pričom prihliada k základným zásadám občianskeho súdneho konania - zásadu rýchlosti, hospodárnosti, efektívnosti a na druhej strane na práva účastníka na súdnu ochranu a na princíp právnej istoty. Rozhodovanie o prerušení konania pre dôvody podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. je vedené v podstatnej miere zásadou občianskeho súdneho konania vyjadrenou v § 6 O.s.p., teda zásadou hospodárnosti konania. Súd k takémuto procesnému rozhodnutiu pristúpi zásadne vtedy, ak prebieha iné konanie (nielen súdne), v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva (arg. slovo „môže“) je fakultatívne, teda súd nie je povinný.

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnej otázky Súdnym dvorom Európskej únie, položenej v konaní pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C 6/2010 (podaný s poukazom na ustanovenie § 109 ods.2 písm. c) O.s.p.) s odôvodnením, že zodpovedanie predmetných prejudiciálnych otázok má vplyv na posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu podľa záveru súdu nie je dôvodný. Súd v tomto konaní poukazuje na skutočnosť, že sa jedná o predloženie prejudiciálnych otázok v inom konaní ako v tomto konaní, kde sa rozhoduje o nárokoch navrhovateľa. V konaní pred Okresným súdom v Prešove č.k. 7C/6/2010 sa rozhoduje o nárokoch dlžníka navrhovateľa, ktorému exekučný súd neposkytol náležitú ochranu, pričom v tomto konaní sa rozhoduje o nároku na náhradu škody za to, že navrhovateľovi bolo znemožnené vykonať exekúcie na základe exekučného titulu, rozsudku rozhodcovského súdu. Podľa názoru súdu, akákoľvek odpoveď na prejudiciálne otázky nemá vplyv na rozhodnutie o nároku navrhovateľa, pretože samotná skutočnosť, že súd je povinný ex offo poskytnúť ochranu spotrebiteľovi bola vyjadrená v rozhodnutí Súdného dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný (bod 59), rovnako aj v rozsudku NS SR zo dňa 26.9.20011, sp. zn. 3MCdo 11/2010, podľa ktorého exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Iné rozhodnutie súdu v danej otázke súdu nie je známe. Preto vyriešenie otázky „či štát zodpovedá za ochranu práv spotrebiteľa v plnom rozsahu aj v prípade nečinnosti spotrebiteľa“ alebo sa vyžaduje aj aktívna účasť spotrebiteľa na ochrane svojich práv, nič nemôže zmeniť na stanovenej a niekoľkonásobne judikovanej povinnosti súdu, najmä s poukazom na ustanovenie § 135 ods. 1 O.s.p..

V tomto konaní (17C 250/2012) sa rieši otázka náhrady škody, ktorá navrhovateľovi vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a to nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov; otázka vzniku škody v príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a znížením majetku navrhovateľa. Súd je toho názoru, že spor medzi subjektmi o nárokoch dlžníka navrhovateľa, ktorému exekučný súd neposkytol náležitú ochranu nemôže mať vplyv na rozhodnutie súdu o náhradu škody, ktorá vznikla v dôsledku nesprávneho

úradného postupu (spočívajúci v tom, že súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote pre vydanie poverenia a nevydal poverenie na vymoženie nárokov priznaných rozhodcovským rozsudkom proti spotrebiteľovi) a ide o samostatné návrhy, ktoré sú od seba nezávislé a rozhodnutie o prejudiciálnej otázke nemá zásadný vplyv pre rozhodnutie súdu v danej veci o náhradu škody a preto návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Účasť účastníka konania na pojednávaní je jeho právom, ktoré v danom prípade nebolo využité a ak sa navrhovateľ na pojednávanie nedostavil a nepresvedčil sa tým, či súd vyhovie alebo nevyhovie jeho žiadosti o odročenie, musí znášať sám aj následky svojej neprítomnosti. Sám sa vzdal možnosti konať pred súdom, uplatňovať tie procesné práva a plniť si povinnosti, ktoré mu zo zákona vyplývajú. Súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov pri aplikácii ustanovenia § 101 ods. 2 veta druhá O.s.p. s prihliadnutím na obsah spisu a doteraz vykonané dôkazy a dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu je nepochybné, že navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn.: 18Er 5337/2010 doručil prostredníctvom exekútora dňa 22.12.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Je nepochybné, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Bratislava zo dňa 25.8.2009 sp. zn. SR 06813/10, právoplatný dňa 27.9.2010 a vykonateľný dňa 30.9.2010. Exekučný súd vo veci vykonával procesné úkony a doručoval výzvy o predloženie rozhodcovského spisu, o predloženie zmluvy o úvere s rozhodcovskou doložkou, doručeníek potvrdzujúcich doručenie rozhodnutia povinnému, keďže v exekučnom konaní exekučný súd je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať exekučný titul z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 44 ods. 2 exekučného poriadku a následne po ich preskúmaní exekučný súd dňa 10.2.2011 vydal Poverenie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod č. 5511097707.

Navrhovateľ na preukázanie vzniku majetkovej škody (e-mailové podanie zo dňa 16.6.2014) predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý dňa 17.1.2014 vypracoval znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, (originál znaleckého posudku č. 1/2014 zaevidovaný na tunajšom súde pod č. 1SprV 563/14) ktorým navrhovateľ žiadal určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutia okresných súdov SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietrahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Predmetom znaleckého posudku je posúdenie činnosti a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a znalecký ústav objasňoval zvýšené náklady na mzdové náklady, tlač, náklady na úpravu informačného systému a náklady na telekomunikačné služby a poštovné; pritom vychádzal z podaní od 2.7.2009 do 25.5.2011 pri neskoro vydaných alebo nevydaných povereniach a z podaní od 18.2.2009 do 15.3.2012 pri neskoro rozhodnutých alebo nerozhodnutých návrhoch na zmenu súdneho exekútora, vyplatených miezd a benefitov pre zamestnancov, z priemerného stavu zamestnancov, nákladov na zriadenie pracovného miesta, nákladmi na poštovné, nákladov na telekomunikačné služby a nákladov na tlač, úpravu informačného systému pri zlúčení spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. s LUKA & BREMER, spol. s r.o. a LBG, s.r.o.. V závere znaleckého posudku na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov (2.3.1.), nákladov na poštovné (2.3.2.), telekomunikačné služby (2.3.3.), tlač a úpravu informačného systému (2.3.4., 2.3.5.) znalec realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej spoločnosti, pričom túto diferencoval podľa jednotlivých typov žalôb a to žaloby NZP a NP spolu suma na jednu žalobu 30,76 Eur a žaloby ZE spolu suma na jednu žalobu 31,68 Eur.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 10.4.2015 závery znaleckého posudku č. 1/2014 namietal z dôvodu, že vypracovaný znalecký posudok bol vypracovaný na základe objednávky navrhovateľa a v danej veci znalca neustanovil súd a navyše posudok je výrazne jednostranný, pri vypracovaní znaleckého posudku sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom. Najpodstatnejším a najzávažnejším nedostatkom predmetného posudku je, že tento by mal byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom v uvedenom kontexte je nutné vziať v úvahu, že úradný postup exekučného súdu, ktorý je navrhovateľom namietaný, nie je v jednotlivých konaniach identický. Rozdielnosť možno vidieť či už v spôsobe,

akým exekučný súd rozhodol, resp. nerozhodol, a takto má podľa názoru navrhovateľa urobiť ako i v lehotách, o ktoré mali byť zákonné lehoty stanovené pre rozhodovanie exekučného súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, resp. o zmene súdneho exekútora prekročené, prípadne i v časovom horizonte, v akom sa navrhovateľ obrátil na príslušný súd s predmetným žalobným návrhom. Vypracovanie znaleckého posudku za účelom zistenia konkrétnej škody spôsobenej konkrétnym exekučným súdom, v konkrétnom exekučnom konaní mal žalobca pristúpiť jednotlivo t.j. pre každé exekučné konanie, v ktorom sa mal podľa jeho názoru exekučný súd dopustiť nesprávneho úradného postupu. Znalecký posudok je len prepočtom nepreukázaných a žalobcom tvrdených sumárnych údajov, výstupov navrhovateľa na počet žalôb, čo je neprípustné a nespôsobilé jednoznačne určiť, ktorý konkrétny nesprávny úradný postup spôsobil ktorú konkrétnu škodu; škoda je tak stále výlučne paušálnou bez dopadu na konkrétne jednotlivo uplatnené nároky. Pokiaľ ide o časť posudku, ktorá sa zaoberá výpočtom zvýšených mzdových nákladov, odporca spochybňuje skutočnosť, že k zvýšeniu počtu zamestnancov došlo výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu, nakoľko uvedenú skutočnosť posudok žiadnym relevantným spôsobom nepreukazuje. Predložený posudok žiadnym spôsobom nepreukazuje, že k zvýšeniu počtu zamestnancov nedošlo napr. v dôsledku prirodzeného hospodárskeho rastu navrhovateľa ako takého a vo výpočtoch týkajúcich sa zvýšenia mzdových nákladov navrhovateľa sú zahrnutí i pracovníci pre trestné konanie a pracovníci pre styk s verejnosťou, čo zároveň vylučuje akúkoľvek súvislosť s namietaným pochybením exekučného súdu. K činnosti, v posudku označenej ako „overovanie skutočností, či súd rozhodol o exekučnej veci“ by títo, resp. navrhovateľ pristúpil bez ohľadu na prípadnú existenciu namietaného postupu exekučného súdu. Taktiež agenda úhrady poplatkov je v predmetnej veci bezpredmetná, nakoľko žiadne iné poplatky, ako poplatky za návrh na vykonanie exekúcie, ktoré by navrhovateľ musel uhradiť bez ohľadu na existenciu namietaného postupu, neprichádzajú do úvahy. Odporca má za to, že vyššie prednesenou argumentáciou jednoznačne spochybňuje závery vyplývajúce z predmetného posudku, ako i jeho relevanciu a spôsobilosť akýmkoľvek spôsobom preukázať prípadne majetkovú škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s navrhovateľom namietaným postupom súdu v exekučnom konaní. Naďalej preto v celom rozsahu pridržoval sa svojho písomného vyjadrenia k podanému návrhu a jeho staviska vo vzťahu k navrhovateľom uplatneným nárokom a žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení zákona č. 508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013), zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (s účinnosťou do 31.12.2012), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., (s účinnosťou do 31.12.2012), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., (s účinnosťou do 31.12.2012), v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Súd v konaní postupoval podľa § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Súd základ nároku navrhovateľa na náhradu škody posudzoval podľa § 1 písm. a) (zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci) a § 3 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou do 31.12.2012. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2).

Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku (s účinnosťou od 1.6.2010 do 31.5.2011), podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (s účinnosťou od 1.6.2010 do 31.5.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa návrhu navrhovateľa v exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a v danom prípade nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky.

V danom prípade navrhovateľ odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia; nesprávny úradný postup spočíval v nečinnosti prietahov v konaní, pretože poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej lehote 15 dní, ale omeškanie viac ako 166 dní.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasne (kumulatívne) splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v ustanovení § 9 ods. 1 veta druhá a podľa konkrétnych okolností bolo potrebné v danej veci správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeruje.

Z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia zo dňa 30.11.2010, doručená súdu dňa 22.12.2010 na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a o tejto žiadosti o vydanie poverenia v exekúcii bolo rozhodnuté tak, že súd vydal poverenie dňa 10.2.2011.

Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní, súd konštatuje, že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) t.j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica, d) t.j. ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovských komisií. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 týkajúca sa udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z.z., a to s účinnosťou od 1. júna 2010. V predmetnej veci exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala.

Je potrebné poznamenať, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. V exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26.9.20011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Pri aplikácii ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého exekučný súd je oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v ustanovení § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré je výnimkou z materiálnej stránky právoplatnosti rozhodcovského rozsudku.

V danom prípade nebola zákonom stanovená lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, resp. zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto neprichádza do úvahy nesprávny úradný postup exekučného súdu v podobe porušenia povinnosti exekučným súdom vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústreďený, neefektívny. Postup exekučného súdu v danom prípade sa podľa názoru súdu nevyznačoval takými okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prieťahy v konaní. Dĺžku konania od podania žiadosti o udelenie poverenia 22.12.2010 do vydania poverenia 10.2.2011 pri neexistencii zákonom stanovenej lehote pre vydanie takéhoto rozhodnutia súd nepovažoval vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za neprimeranú. Navyše s poukazom na opis rozhodných skutočností v návrhu navrhovateľa, navrhovateľ konštatuje len dĺžku konania, avšak vôbec nekladie dôraz na povinnosti súdu, ktorý mal vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozsudku rozhodcovského súdu a ktorý musel aj preveriť skutočnosti, či takéto rozhodnutie je vykonateľné.

Súd poukazuje na to, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní, a podľa judikatúry Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012 ktorá konštatuje, že „pojmem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem „v primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách.“

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že nesprávnym úradnom postupom exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa rizikám a to neskorým ukončením procedúry, exekučným súdom došlo k zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom došlo k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolventnosti povinného, tvrdené skutočnosti žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal.

Pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľa vo vzťahu k majetkovej škode súd poznamenáva, že navrhovateľom predložený znalecký posudok vychádza z tzv. zvýšených nákladov, pričom majetková ujma je vypočítaná všeobecne, bez toho, aby sa pri uvedenom výpočte vychádzalo zo špecifik každej jednotlivéj veci. Súd sa stotožňuje s hodnotením odporcu, ktorý poukázal na to, že v posudku vychádzal ústav jednak len z údajov poskytnutých navrhovateľom uvedených v účtovníctve (účtovných nákladov)

bez akéhokoľvek auditu, porovnania aj základnej činnosti v poskytnutých úveroch, nie len v podaných návrhoch na vykonanie exekúcie, správu úverov, nie len správu úverov predložených na exekučné konanie, vychádzal z prezumpcie nesprávneho úradného postupu bez náležitej opory v zákone, nerozlišoval jednotlivé konania, konkrétny čas v konaní a pod.. Predložený posudok môže slúžiť možno pre štatistické ukazovatele ale nemôže v každom prípade preukazovať konkrétnu škodu v tom ktorom konaní. Je nepredstaviteľné, že ak konanie pred súdom malo trvať napr. 2 mesiace, aby sa zohľadňovali úkony za štyri roky. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa, ktorý je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Pokiaľ navrhovateľ navrhoval doplnenie dokazovania a vyčakať na posudok k aplikácii práva EÚ, súd takýto návrh nepovažoval za dôvodný (navrhovateľ už v iných konaniach napr. sp. zn. 17C 305/2012, 17C 263/2012 predložil k návrhu na prerušenie konania kópiu posudku č. 1/2013 vo veci „rozhodcovské konanie v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie“), nejedná sa o odborné otázky, na ktoré by sa vyžadovali osobitné znalosti znalca a s poukazom na zásadu iura novit curia (súd pozná právo), nakoľko práva vykladá súd.

Súd viazaný dispozičnou zásadou, konkrétne viazaný návrhom § 153 ods. 2 O.s.p. ale aj viazaný skutkom t.j. žalobnými tvrdeniami (§ 79 ods. 1 O.s.p.), inými tvrdeniami (§ 101 ods. 1 O.s.p.) o právne významných skutočnostiach, z ktorých navrhovateľ vyvodzuje uplatnený nárok, po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie (majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu) na nim tvrdenom skutkovom základe. Súd nemal za preukázaný základný predpoklad a to nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu a nakoľko tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom - prieťahov v konaní, nebol naplnený, navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nehospodárne vyjadrovať sa k splneniu ďalších podmienok a to k vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané a preto súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú, preto súd odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch podľa § 4 ods. 1 písm. k) (účinnosť do 30.9.2012) v zmysle ktorého zákonného ustanovenia od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Podľa § 2 ods. 2 veta prvá citovaného zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Vzhľadom na procesný výsledok v tomto konaní, kedy súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, a preto nezaviazal odporcu ako úspešného účastníka konania na zaplatenie súdneho poplatku z podaného návrhu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).